

UPRAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE

I U 542/2013-18

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

11. 9. 20 13

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki Agata Zavašnik kot predsednica ter mag. Damjan Gantar in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju Katje Papler kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: 1. REPUBLIKA SLOVENIJA, Okrožno sodišče v Ljubljani, ki ga zastopa Državno pravobranilstvo RS, Šubičeva 2, Ljubljana, po državnem pravobranilcu Gregorju Godeši, 2. DRŽAVNO PRAVOBRANILSTVO, Šubičeva ulica 2, po državnem pravobranilcu Gregorju Godeši, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi tožeče stranke proti odločbi Informacijskega pooblaščenca št. 090-31/2013/4 z dne 5. 3. 2013,

na seji 11. septembra 2013

RAZSODILO:

- I. Tožbi se ugodi in se izpodbijana odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-31/2013/4 z dne 5. 3. 2013 odpravi ter se zadeva vrne toženi stranki v ponoven postopek.
- II. Tožena stranka je dolžna povrniti tožeči stranki stroške postopka v višini 80,00 EUR v roku 15 dni.

OBRAZLOŽITEV

1. Prvo tožeča stranka je kot prvostopenjski organ zavrnila zahtevo novinarka časnika Delo (v nadaljevanju stranka z interesom) za pridobitev kopije sodbe Višjega sodišča v Ljubljani v zadevi opr. št. II Kp 34239/2010. V obrazložitvi odločbe navaja, da je bila v navedeni zadevi javnost izključena v skladu z določbami Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP) zaradi udeležbe mladoletne osebe v postopku. V skladu s tretjim odstavkom 128. člena ZKP se sme odreči pregled in prepis posameznih kazenskih spisov, če je bila javnost izključena z glavne obravnave. Četrty odstavky 360. člena ZKP pa določa, da če je bila javnost z glavne obravnave izključena, se izrek sodbe vselej prebere na javnem zasedanju. Senat odloči, ali naj se in koliko izključi javnost pri razglasitvi razlogov sodbe. Prvostopenjski organ se pri svoji odločitvi sklicuje na 3. točko prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), ki določa, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na osebni podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev varstva osebnih podatkov v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov. ZVOP-1 določa, da se z varstvom osebnih podatkov preprečujejo neustavni, nezakoniti in neupravičeni posegi v zasebnost in dostojanstvo posameznika oziroma posameznice pri obdelavi osebnih podatkov (1. člen ZVOP-1). Zaradi varstva osebnih podatkov udeležene mladoletne osebe je bila že iz samega kazenskega postopka javnost izključena, posledično pa se ne dovoli tudi vpogleda in pridobitve kopije sodbe v zadevi opr. št. II Kp 34239/2010.
2. Stranka z interesom se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožila, tožena stranka pa je pritožbi delno ugodila in izpodbijano odločbo delno odpravila ter odločila, da mora prvostopenjski organ posredovati fotokopijo sodbe Višjega sodišča v Ljubljani opr. št. II Kp 34239/2010 z dne 7. 11. 2012, pri čemer je dolžan prekrti ime in priimek obtoženega, oškodovanke in prič. V obrazložitvi odločbe navaja, da je predmet zahteve sodba Višjega sodišča v Ljubljani, ki izpolnjuje vse pogoje za obstoj informacije javnega značaja. Tožena stranka je ob pregledu te sodbe ugotavljala, katere osebne podatke vsebuje. Sprejela je stališče, da javni funkcionar oziroma javni uslužbenec ni upravičen pričakovati zasebnosti glede svojega imena, naziva, položaja, plače, službenega naslova in vseh ostalih podatkov, ki so povezani z opravljanjem njegove funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca. Prav tako med varovane osebne podatke ne spada osebno ime in podpis zapisnikarice in osebno ime kriminalista. Med varovano osebne podatke tudi ne spada osebno ime odvetnika, ki je naveden v obravnavani sodbi. Tudi osebni imeni izvedenk, ki se nahajata v zahtevani sodbi, ne sodita med varovane osebne podatke. Nadalje je tožena stranka ugotavljala, ali je glede na ugotovljen obstoj varovanih osebnih podatkov mogoče stranki z interesom omogočiti delni dostop do zahtevanega dokumenta. Res je, da je bila v obravnavanem primeru

javnost glavne obravnave pred Okrožnim sodiščem izključena z namenom, da se zavarujejo koristi mladoletnice, ki je hkrati oškodovanka, vendar pa to v konkretnem primeru ne more biti razlog, da se stranki z interesom avtomatično zavrne dostop do celotne sodbe. V obravnavanem primeru je z institutom delnega dostopa mogoče zadostiti vsem ustavnim pravicam, ne da bi katero od njih povsem omejili. S prekritjem varovanih osebnih podatkov na način, kot je določeno v izreku odločbe, se namreč onemogoči prepoznavnost in določljivost posameznikov in to ne samo oškodovanke temveč tudi ostalih posameznikov, na katere se nanašajo varovani osebni podatki. Varovani osebni podatki, ki so vsebovani v zahtevani sodbi, s tem postanejo anonimizirani, kar pomeni, da je identifikacija posameznika onemogočena. Takšen dostop ne bi ogrozil varovanih osebnih podatkov, poleg tega pa za prosilko tudi ne bi povzročil popolne izgube vrednosti oziroma smiselnosti dostopa do zahtevanih dokumentov.

3. Državno pravobranilstvo vlaga zoper odločbo tožbo hkrati kot zastopnik prvostopenjskega organa ter tudi kot zastopnik javnega interesa na podlagi prvega odstavka 18. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1). V tožbi navaja, da tudi sama možnost pridobivanja dokumentov iz sodnih spisov brez upoštevanja relevantnih specialnih predpisov in le ob uporabi ZDIJZ privede do situacije, ko lahko vsakdo, ne upošteva je omejitve relevantne procesne zakonodaje, pridobi dostop do podatkov sodnih spisov, s čimer nujno prihaja do izigravanja predmetne zakonodaje. Po mnenju tožečih strank bi bilo potrebno pri odločanju o zahtevi stranke z interesom upoštevati relevantne določbe ZKP. Medtem ko ZDIJZ ureja režim dostopnosti informacij javnega značaja na splošno, urejajo določbe ZKP dostopnost do posameznih kazenskih spisov, pri čemer iz določb predmetnega zakona med drugim izhaja tudi prepoved dajanja informacij iz kazenskega spisa osebam, ki jih zakon ne navaja, oziroma osebam, ki ne izkažejo upravičenega interesa. Upravno sodišče je v preteklosti že štelo, da gre pri vprašanju dostopa do sodnih spisov za razmerje med specialnim in splošnim predpisom, zato je posledično potrebno dati prednost specialnemu procesnemu zakonu. V nasprotnem primeru se izniči vsa procesna zakonodaja. V predmetni kazenski zadevi je bila v skladu z določbami ZKP javnost izključena iz razloga, ker se je predmetnega postopka udeleževala tudi mladoletna oškodovanka. Procesno možnost izključitve javnosti iz glavne obravnave ZKP upošteva tako pri sami ureditvi dostopnosti do kazenskih spisov kot tudi pri razglasitvi sodbe. Tožena stranka specialnih zakonskih določil ZKP pri svojem odločanju ni upoštevala, posledično pa njena odločitev tudi ni pravilna in zakonita. V konkretnem primeru je bistveno, da je bila zaradi varstva osebnih podatkov udeležene mladoletne osebe skladno z določili ZKP že v samem kazenskem postopku javnost izključena, nadalje pa je pomembno tudi dejstvo, da je mladoletna oseba oškodovanka ter da gre v konkretnem primeru za kaznivo dejanje spolnega napada na mladoletno osebo, kar predstavlja še zlasti občutljivo

področje, ki nedvomno zahteva najvišjo stopnjo varstva položaja oškodovanke in njenih osebnih podatkov ter izključitev vsakršne možnosti posega v njeno zasebnost. V primeru, da varovanje mladoletnika v konkretnem postopku ne bi bilo potrebno, se tudi predsednik senata ne bi odločil za izključitev javnosti, pri čemer velja poudariti, da zakon, poleg tega, da dopušča izključitev javnosti, tudi sicer izrecno poudarja pomen duševnega stanja mladoletnih oseb, ki so oškodovane s kaznivim dejanjem, saj gre v tovrstnih primerih za posebej občutljiva razmerja in podatke, ki se pridobijo v sodnem postopku. Tožeči stranki se tudi ne strinjata z navedbami tožene stranke, da je s prekritjem osebnih imen posameznikov v konkretnem primeru že zagotovljena nedoločljivost posameznikov in posledično tudi ne more priti do posega v koristi oškodovanke. V konkretnem primeru je stranka z interesom že v svoji vlogi navedla ime obtoženca, posledično pa je zelo verjetno mogoče identificirati tudi vse ostale udeležence postopka, vključno z oškodovanko, kolikor imena le-teh stranki z interesom niso že sicer znana. V sami sodni odločbi se pojavljajo podatki o oškodovanki, ki so povsem osebne narave in nedvomno predstavljajo varovane osebne podatke v smislu določb ZVOP-1. Splošno anonimiziranje sodne odločbe po prepričanju tožečih strank upošteva obstoječe družbeno okolje in specifično posamezne kazenske zadeve nikakor ne zagotavlja nedoločljivosti udeležencev, kot navaja tožena stranka. V konkretnem primeru gre za relativno majhno družbeno okolje, specifično konkretne kazenske zadeve pa nedvomno omogoča tudi precej enostavno identifikacijo udeležencev postopka. ZKP je določil izjeme od javnosti sojenja, tovrstna izjema pa je bila uporabljena tudi v konkretnem primeru z namenom varovanja ustavne pravice do zasebnosti in varstva osebnih podatkov oškodovanke. Izključitev javnosti v zadevnem kazenskem postopku prestavlja nujno izjemo od javnosti podatkov, ki so predmet tega postopka. Tožeči stranki opozarjata tudi na določbo 44. člena Zakona o splošnem upravnem postopku, skladno s katerim mora organ ves čas postopka po uradni dolžnosti skrbeti za to, da so v postopku udeleženi vsi, na katerih pravice ali pravne koristi bi lahko vplivala njegova odločba. Kljub temu, da naj bi se v zadevnem dokumentu prekrili posamezni osebni podatki, pa tožeči stranki menita, da dejansko razkritje predmetnega dokumenta še ne onemogoča prepoznavnosti in določljivosti posameznih oseb, katerih osebni podatki so varovani in posledično lahko vplivajo na njihove pravice in pravne koristi, še zlasti na pravice in pravne koristi oškodovanke. Iz izpodbijane odločbe ne izhaja, da bi tožena stranka predmetne osebe pritegnila v postopek. Tožeči stranki predlagata, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne toženi stranki v ponoven postopek ter odloči o stroških postopka v skladu z zakonom in Pravilnikom o povrnitvi stroškov v upravnem sporu.

4. Tožena stranka v odgovoru na tožbo meni, da je nerelevanten del tistih tožbenih navedb, ki govorijo o razmerju med ZDIJZ in posameznimi procesnimi zakoni. Pri

tem se sklicuje na sodbo Upravnega sodišča RS št. I U 658/2009-10 z dne 27. 10. 2010, v kateri je sodišče zavzelo stališče, da se na izjemo iz 6. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ ni mogoče sklicevati, ko gre za zahtevano informacijo iz sodnega postopka, ki je pravnomočno končan. Iz navedb tožeče stranke ni razvidno, ali uveljavlja tudi obstoj izjeme od prostega dostopa po 6. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Če obstoj te izjeme uveljavlja, je to nedopustna tožbena novota. Tožeča stranka neutemeljeno očita toženi stranki, da pri odločanju ni upoštevala določil ZKP. V obravnavani zadevi dejstvo, da je bila javnost izključena, ni bilo sporno. Bistveno vprašanje pa je bilo, ali je s pomočjo delnega dostopa mogoče zadostiti namenu, ki ga zakonodaja zasleduje. Tožena stranka je ugotovila, da ne obstaja zakon, ki bi tožeči stranki dovoljeval razkritje varovanih osebnih podatkov obtoženega, oškodovanke in prič, zato teh osebnih podatkov ni dopustno razkriti. Tožena stranka je s tako ugotovitvijo v celoti sledila namenu ZKP. V obravnavanem primeru je tožena stranka upoštevala vsebino zahtevane sodbe ugotovila, da je že s prekritjem samih imen in priimkov onemogočena identifikacija posameznikov. Tožeča stranka ni v ničemer konkretizirala, v čem naj bi bila tista vsebina, ki bi po izvedbi delnega dostopa na način, kot je določen v odločbi, omogočila identifikacijo posameznikov. Po izvedeni anonimizaciji zahtevane sodbe ni mogoče razbrati podatkov o družbenem okolju oziroma o specifikah konkretne kazenske zadeve, na podlagi katerih bi bilo mogoče enostavno identificirati udeležence postopka. Navedbe tožeče stranke, s katerimi zatrjuje, da je prosilka že v svoji vlogi navedla ime obtoženca, pa na odločitev v konkretnem postopku ne morejo vplivati, saj je v postopku glede dostopa do informacij javnega značaja potrebno upoštevati učinek erga omnes. Neutemeljene so tudi navedbe tožeče stranke glede pritegnitve stranskih udeležencev. Izpodbijana odločba ne bi mogla poseči v pravice in pravne koristi oseb, katerih osebne podatke je treba prekriti, preden se dokument posreduje prosilki, saj jih javnost ne more prepoznati oziroma identificirati, zato teh oseb ni bilo treba pritegniti v postopek. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.

5. Stranka z interesom se v odgovoru na tožbo sklicuje na ustavno načelo javnosti sojenja ter na svobodo do posredovanja informacij oziroma pravico do obveščенosti. Meni, da prvostopenjski organ ne more favorizirati pravico do zasebnosti nad pravico do svobode izražanja. Opozarja na to, da ZDIJZ vsebuje tudi možnost delnega dostopa do iskanega dokumenta. Organ lahko osebne podatke oškodovanke in obdolženca izloči. Meni, da imajo novinarji pravico seznaniti se z odločitvijo sodišča, četudi je bila javnost s sojenja izključena. Izrek sodbe je venomer javen. Z anonimizacijo sodbe oziroma prečrtanjem varovanih podatkov je bila dosežena popolna neprepoznavnost udeležencev postopka. V preteklosti je od prvostopenjskega organa že zahtevala sodbe v podobnih primerih in jih je doslej vedno tudi dobila v anonimizirani obliki. Omenja tudi nekatere od teh primerov z opravnimi številkami sodb. Ni ji znano, zakaj je prvostopenjski

organ tokrat ravnal drugače. Sicer pa je prvostopenjski organ prošnji najprej ugodil, nato pa si je premislil. V povsem identični zadevi kot je konkretna je prvostopenjski organ v kazenski zadevi, ki je bila zaprta za javnost zaradi varovanja zasebnosti obdolženca in oškodovanke, anonimizirano zahtevano sodbo že posredoval.

6. Tožeča stranka v pripravljalni vlogi opozarja na to, da ZDIJZ ureja režim dostopnosti informacij javnega značaja na splošno, določbe ZKP pa urejajo dostopnost do posameznih kazenskih spisov. V zvezi s tem sta tožeči stranki izpostavili določbi 128. in 360. člena ZKP, ki določata izjemo glede splošne javne dostopnosti dokumentov v kazenskih postopkih. Ko gre za vprašanje specialne ureditve kazenskopravne procesne zakonodaje tožena stranka ni dosledno upoštevala določil ZKP, ki naj bi bila, zlasti v primeru, ko gre za v postopku udeležene mladoletne osebe in za najbolj intimno področje njihovega zasebnega življenja, v največji možni meri namenjena zagotavljanju varstva njihove zasebnosti. V primeru, ko je javnost izključena, je že sam po sebi odvzet javni značaj vsej dokumentaciji, ki se v zadevnem spisu nahaja. S posredovanjem zadevne sodbe bi prišlo do posega v korist mladoletnice glede na to, da se v njej pojavljajo posamezni podatki o oškodovanki, ki so povsem osebne narave. Kar zadeva navedbe stranke z interesom pa prvo tožeča stranka poudarja, da je dejansko prejela njeno zahtevo za pridobitev kopije sodbe Višjega sodišča v Ljubljani. Glede na to, da komunikacija s prosilci za informacije javnega značaja poteka preko elektronske pošte, je prvo tožeča stranka prosilki sicer v odgovoru sporočila, da bo zahtevan dokument posredovan v skladu z določbami ZDIJZ, kar pa samo po sebi ni pomenilo, da je bilo zahtevi ugodeno, saj prvo tožeča stranka v tej fazi tudi še ni bila seznanjena s samo naravo zahtevanega dokumenta. Iz predmetnega elektronskega sporočila izhaja izključno to, da bo prvo tožeča stranka zahtevo presojala skladno z določbami ZDIJZ.

K točki I Izreka:

7. Tožba je utemeljena.
8. Sodišče ugotavlja, da je v tem upravnem sporu med strankama sporno vprašanje, ali je dovolj, da se v zahtevani sodbi Višjega sodišča v Ljubljani zgolj črtajo osebni podatki obdolženca, oškodovanke in prič ter se taka sodba posreduje stranki z interesom, ali pa je zaradi varovanja osebnih podatkov in določil ZKP potrebno v celoti zavrniti prošnjo stranke z interesom za posredovanje sodbe. Skladno z določili ZDIJZ predstavlja sodba višjega sodišča res informacijo javnega značaja in v kolikor se osebni podatki zgoraj navedenih oseb prekrijejo, bi lahko taka sodba res ustrezala definiciji informacije javnega značaja tako, kot je ta opredeljena v ZDIJZ. Vendar pa je v konkretnem primeru potrebno upoštevati, da posredovanje in seznanjenost z listinami kazenskega spisa predpisuje tudi

področna procesna zakonodaja. Postavlja se vprašanje, kako uskladiti po eni strani določilo 5. člena ZDIJZ, ki med drugim določa, da so informacije javnega značaja prosto dostopne ter da ima vsak prosilec pravico na svojo zahtevo pridobiti od organa informacijo javnega značaja, po drugi strani pa določilo 128. člena ZKP, ki v tretjem odstavku določa, da se sme pregled in prepis posameznih kazenskih spisov odreči, če to narekujejo posebni razlogi obrambe ali varnosti države ali če je bila javnost izključena z javne obravnave. ZDIJZ v prvem odstavku 1. člena določa, da ima vsakdo omogočen prost dostop do informacij javnega značaja in tudi prvi odstavek 5. člena ZDIJZ določa, da so informacije javnega značaja prosto dostopne pravnim ali fizičnim osebam. Po tem zakonu so izvzete le izjeme, ki jih določa 6. člen ZDIJZ. Gledano z vidika tega zakona bi torej lahko bila sodba prosto dostopna, razen če bi šlo za katero od navedenih izjem. Po drugi strani pa, kot je bilo zgoraj navedeno, ZKP v 128. členu daje podlago, da se odreče pregled spisov. ZDIJZ ni razveljavil 128. člena ZKP, torej to določilo še vedno velja. Po drugi strani pa ZDIJZ med izjemami v 6. členu ni določil možnosti, da bi organ lahko zavrnil dostop do zahtevane informacije iz razloga, če nek drug zakon tako določa, oziroma konkretnije, če gre za podatek iz sodnega spisa v zadevi, kjer je bila javnost izključena.

9. Iz zgoraj navedenega je torej razvidno, da tako ZKP kot ZDIJZ nudita različna odgovora na odprto vprašanje, ali je sodba lahko informacija javnega značaja, če je javnost v postopku izključena. Torej se je treba odločiti, kateremu predpisu dati prednost. V konkretnem primeru sodišče ocenjuje, da gre za odnos specialnejšega predpisa do splošnejšega, ko gre za uporabo 128. člena ZKP napram uporabi ZDIJZ. Če bi, sklicujoč se na določila ZDIJZ, lahko vsakdo na podlagi tega zakona prišel do dokumentacije iz kazenskih spisov, kjer je bila javnost izključena z glavne obravnave, potem bi se povsem izničil namen izključitve javnosti, ki je v konkretnem primeru bil v tem, da se zaščitijo koristi mladoletne osebe, ko gre za njeno najbolj intimno področje. Pravica sodišča, da samo oceni, ali je potrebno javnost izključiti, če so podani pogoji za to, je suverena odločitev sodišča in jo je v tem smislu mogoče smatrati kot del neodvisnosti sodstva. Iz navedenega razloga ni mogoče zaobiti določila ZKP, ki daje sodišču pravico, da izključi javnost s sojenja, če oceni, da je to potrebno.
10. Obravnavani primer ni podoben zadevi opr. št. I U 658/2009, ki jo tožena stranka citira v odgovoru na tožbo. V slednjem primeru je tožeča stranka izpostavila tisti del 128. člena ZKP, iz katerega izhaja, da kdorkoli ne more pridobiti informacij iz kazenskega spisa, ampak le tisti, ki ima pravni interes. Pri tej zadevi se sodišče ni ukvarjalo s tem, kako ravnati, če je bila javnost izključena. Sodišče je v tej sodbi tudi zavzelo stališče, da gre za dokument iz kazenskega postopka, ki je že pravnomočno končan in zato razkritje zahtevanih podatkov ne more škoditi izvedbi postopka. V obravnavani zadevi pa ni bistveno to, ali je postopek že pravnomočno končan, saj ne gre za vprašanje, ali bi bilo posredovanje informacije

v škodo izvedbi postopka, temveč gre za vprašanje varovanja zasebnosti oškodovanke, katero pa je treba varovati tudi potem, ko je postopek že pravnomočno končan.

11. Sodišče se tudi strinja s tožbeno navedbo, da splošno anonimiziranje sodne odločbe, upošteva obstoječe družbeno okolje in specifično posamezne kazenske zadeve, ne zagotavlja nedoločljivosti udeležencev, in da še zlasti ko gre za relativno majhno družbeno okolje, specifična konkretne kazenske zadeve lahko omogoča precej enostavno identifikacijo udeležencev postopka.
12. Vendar pa tudi če se upošteva izključno določila procesne zakonodaje, pa je po mnenju sodišča vendarle potrebno upoštevati, da je zakonodajalec tudi v primeru izključitve javnosti predvidel, da so nekateri deli sodbe lahko tudi javni. Tako iz četrtega odstavka 360. člena ZKP nedvoumno izhaja, da tudi če je bila javnost glavne obravnave izključena, se izrek sodbe vselej prebere na javnem zasedanju, medtem ko senat odloči, ali naj se in koliko izključi javnost pri razglasitvi razlogov sodbe. V obravnavani zadevi je razvidno, da je bila razglasitev sodbe sicer javna, ni pa razvidno, ali je bila javnost izključena tudi pri razglasitvi razlogov sodbe. V kolikor javnost pri razglasitvi razlogov sodbe ni bila izključena, to pomeni, da je lahko vsakdo razloge sodbe tudi poslušal in v tem primeru ne bi smelo bilo zadržkov tudi za posredovanje sodbe višjega sodišča v anonimizirani obliki, če je senat odločil, da je javnost lahko prisotna pri razglasitvi razlogov sodbe. Vendar pa se v obravnavani zadevi to ni ugotavljalo, zato sodišče meni, da je bilo tudi dejansko stanje pomanjkljivo ugotovljeno, saj je to ključnega pomena pri odločanju o tem, ali naj se sodba komurkoli pokaže, da bo to skladno z določili ZKP.
13. V ponovljenem postopku bo morala tožena stranka smiselno uporabiti določilo 128. in 360. člena ZKP predvsem v tem smislu, ali je sodišče smatralo, da mora biti pri razlogih sodbe javnost izključena in s tem v zvezi pritegniti v postopek razpravljajočega sodnika.
14. Sodišče je odločilo na podlagi 2. in 4. točke prvega odstavka 64. člena ZUS-1. Ker je sodišče odločbo odpravilo zaradi napačne uporabe materialnega prava in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja, se do vseh navedb strank v postopku ni opredeljevalo.

K točki II. Izreka:

15. Izrek o stroških temelji na določilu tretjega odstavka 25. člena ZUS-1, ki določa, da sodišče, kadar ugodi tožbi in upravni akt odpravi, tožniku glede na opravljena procesna dejanja in način obravnavanja zadeve v upravnem sporu prisodi pavšalni znesek povračila stroškov v skladu s pravilnikom, ki ga izda minister, pristojen za

pravosodje, prisojeni znesek pa plača toženec. Po določilu prvega odstavka 3. člena Pravilnika o povrnitvi stroškov tožniku v upravnem sporu se v primeru, kot je obravnavani, če je bila zadeva rešena na seji in tožnik v postopku ni imel pooblaščenca, ki je odvetnik, priznajo stroški v višini 80,00 EUR.

PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 11. september 2013

Predsednica senata:

Agata Zavašnik, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom.
Podpis pristojne sodne osebe: